

אכתריוק ארותי

הווי

עולם ישן עדי היסוד נחרימה

ב תל אביב, צעד גבר לבוש חליפה מהוהה בתהלוכת האחד במאי, נשא בידו דגלון אדום, ניפנף בידי לחוזים בת' הלוכה, התגלה מאוחר יותר כחוליה-רוח ש' קיבל חופשה קצרה מבית-החולים הממשלתי בבתי-ים.

★ ★ ★

בקבוק מרדאטוב

ב חיפה, ניסה גבר בן 30 להתאבד, עירבב חומצה גופריתית בגיון, הובל לבית-החולים לאחר שנמצא בחדרו מוטל שיכור.

★ ★ ★

צעד בעיני-נשים

ב לונדון, קבע בית-דין לגירושין כי סטנלי אחן מאלר בן 50, נהג כאדם הגיוני וברדעת בעת שהיכה את אשתו בעינה, גרר אותה כשערונית, איים לדחפה לבאר עתיקה, זרק בה לבנה, רדף אחריה עם מעדד ופגע בראשה — דחה את בקשתה של האשה לגרושין בגלל התאכזרות.

★ ★ ★

פריצה קוראת לנגב

ב תל אביב, ביקש צעיר בן 22 תעודת יושר במטה-הארצי של המשטרה, נעצר לאחר שהוברר כי הוא דרוש במשטרת חיפה כחשוד בביצוע פריצה.

★ ★ ★

חפש את האשה

ב אברדן, ארצות-הברית, הגישה אשתו של השריף המקומי את מועמדותה ל' משרת השריף, אילצה את בעלה לחתור על מועמדותו מאחר והחוק המקומי אוסר על שניים מבני אותה משפחה להציג את מועמדותם למשרה אחת.

★ ★ ★

סדר, סדר תדרוף

ב קריית-אנוני, הופיע במעברה המקומית מרצה הסתדרותית בלתי פולגת, סדרנים שבאו להבטיח את הסדר פאלגת נאלץ לחתור על ההרצאה לאחר שאיש מ' חושב-המקום לא בא לשמעה.

★ ★ ★

משחקים אפורים

ב פתחיה, שיחקה רחל חיון בת השש עם חברה ליד מדורה, נכחתה קשות לאחר ששער בן 12 דחפה לתוך האש בטענה כי אינו משחק עם ילדות קטנות.

★ ★ ★

הסוס נגמר

ב טבריה, החל הצלם פרץ ציסניק ב' צילום סרט צבעוני על הגליל, כשבמר' כזו סירת המנוע הלבנה טוטיא, גמר את מחצית הסרט, הופיע להיווכח כי בעלי הספינה צבעה בינתיים בכחול.

★ ★ ★

דרך מי בשר

ב דוס-אנג'לס, ניסה תום קימברו להר' חייה ומן, הצטרף עם מכונתו למסע לחייה המורשה לעקוף את האור האדום של הרמזור, הוכרז עלידי שטר-תנועה להמשך בלחיה עד בית-הקברות.

★ ★ ★

הארטיק המר

ב לוד, מכר נער בן עשר שלגונים לחבור רת חיילים שנסעה ברכבת, נשאר עומד על הרציף ללא ארגון השלגונים לאחר שחיל מהתבורה חטף מידו את הארגון כשהרכבת החלה לנוע.

★ ★ ★

רבי מותר

ב נצרת, נדחתה תלונתו של מנהל עבר' דה במחלקת העבודות הציבוריות, ש' התלונן כי עובדיו מקבלים את האור האדום של הרמזור, הוכרז עלידי שטר-תנועה להמשך בלחיה עד בית-הקברות.

★ ★ ★

העשון הוא

ב מאדקה, ארצות-הברית, גילתה של גלן סנדרס בן הארבע ש' מעשן קופסה סיגריות לשבוע לאחר שבה תו בן שמונה חדשים אכל סיגריות מובחרות.

ומעלה הם הבאים, פחות או יותר, בחשבון, אך רובם, אומרת היא, נשואים. בני 40 רוצים להראות ולהתנהג כבני 20. מבחיל. היא רוצה למצוא גבר כבן 35: "לא איכ' פת לי איך זה נשמע. אני רוצה אותו עשיר, עם כמה קמטי אופי בפרצוף, עוסק בעבודה מעניינת, אוהב יין טוב, שולחן טוב, ושלל יאמר שהבט אחורה בזעם הוא מחזה טוב רק משום שהוא באופנה."

כיצד לדעת להתנהג

המון ספרים נכתבו על נימוסים, גינונים של טכס והתנהגות בכלל ובפרט. הספר הכחול של אמילי פוסט, היה פעם הצאנה וראינה של אמיתי. שלא לדבר על עשרות ספרים אחרים מאותו סוג. הספר האחרון הדן בנושא מעודן זה, הוא של שני מחברים צרפתים. גבר ואשה: פול גוס ומישל מור' רוא. חשוב מאד לזכור שספר זה יצא לפני חודשים מספר וכי מחבריו אינם בני 150, כל אחד לחוד וכולם ביחד. כי אפשר לקרוא שם, למשל:

אנו מתנגעים למכונות של ימים עברו, בהן היה הנהג מבודד מאחורי קיר זכוכית. אלה שישובו מאחור לא היו נאלצים להתבטא בתנועות כדי ששיחתם לא תישמע באוזני הנהג."

"בחשפן את כל כלי-הנשק על חולות שפת-הים, מאבדות הנשים את יעילות קס' מיהן."

"המפה הלבנה, בעיקר זו העשויה אור' נגדי והרקומה זהב, היא שיא העידון."

"אל תנהגו בבזבזות בתולדות זקנות, אז גם לא בחמלה מוגזמת."

"אל תפנה אל העוורת בלשון של בזבז וזלזול."

בפרק "נימוסים טובים", נשאר הטון אותו הדבר:

"אל תשכח להודיע על לידת ילדך בעתון."

"אל תשתמש בטכניקת נשיקת-היד במקור' מות בהם אין מורגלים לך."

כל זה, ברצינות רבה.

או שאנו חיים שלא בתקופתנו, או שכך הוא המצב אצל מחברי הספר.

אפשר היה לקוות כי הקבוצה הקטנה הסועדת על מפות אורנג'י-רקומות אלה, איננה זקוקה לכך שילמדוה כיצד להתחזק במזלג, ובכך, מסתבר שכן!

בתיאבון.

אולם, ישנם בכל זאת, בתקופתנו, חוקי' נימוס אלמנטריים. הנימוס כיום, מחייב שלא לפנות ימינה במכוניתך, מבלי לדבר אם לא נמצא, קצת ימינה ממך, רוכב-אופניים כלשהו. האין זאת?

ומה על גבר לעשות לאותה אשה העומדת שעות בתיאטרונים, נשענת בנוחיות ומ' פטפטת כשתור ענקי מודגב מאחוריה? כיצד מזמינים זוג בלתי-חוקי לארוחת ערב?

ומה הם כללי הנימוסים בין אלה העוב' דים במשרד אחד?

לעולם לא נדע אם נצפה ללמוד זאת בספר. אולם מחברי הספר, כאשר הם שור' כחים להיות נוסטאלגיים ולהתגעגע אל הי' עבר הרומנטי — מביאים, בכל זאת, כמה כללי נימוס חשובים המותאמים לתקופתנו. למשל:

● האם אתה מארגן לעתים ערבי קל' פים? דאג לכך שהתעקירי לא יהיה כמה מאורחך.

● כאשר אתה מטלפן, זהה את עצמך מיד. אל תשחק ב"נחש מי מדבר?"

● אם את מזמינה אורחים לארוחת-ערב, מבלי שתהיה לך עזרה, דאגי לכך שתהיה לך לפחות מנה אחת קרה, כדי שלא תשחקי את תפקיד האשה ההרודה מעיפות, המת' רוצצת מן המטבח לחדר האוכל ומעוררת רחמים.

● אם את אורחתה של אשה שאין לה עזרה, אל תתקשי מאד לעזור לה. את תעשי זאת בכך שתניחי את מזלגך וסכיןך על גבי צלחתך אחרי שגמרת לאכול — כדי שתוכל לפנות ביתר-מהירות.

● במכונית: מקום הכבוד הוא מאחור, בצד ימין.

● בקולנוע: אם אינכם יכולים להתנשק במקום אחר — נשיקה אחת או שתיים לא תפריע לאיש. אולם שני פרצופים דבוקים משך כל ההצגה...

● בקולנוע: הרעש הנגרם מקמיטת עטי' פות סוכריות, איננו משפר את הדיאלוג של הסרט.

● אם, בגלל סיבות מקצועיות, מזמינה אשה גבר לסעוד במסעדה, כדי להגיע רגעים מספר לפני הזמן שנקבע, עליה לבקש את המלצר שישמור לה את החשבון. היא תחטוף בכך מאורחה מצב מבין.

● עכשיו לכו ונסו את זה. קודם על אוי' ביכם. אחר כך על ידיכם.

לשיחות רציניות על בעיות העומדות ברומ של עולם וכו', ואת כל אלה קשה לבצע לבד.

"הגני צברית בת 19 עומדת לסיים השנה סמינר, גבוהה ונחמדה. ואם הוא גבוה נורא וכבן 23, 24, ויש לו חוש הומור ואוהב קולנוע וביילויים ותל אביב, אולי ושמא..."

אתה באמת זקוק לחוש הומור כדי לכתוב אליה.

★ ★ ★

יוסף ים: קודם כל לא אני השבתי לך, כי אם מזכירתי. חוץ מזה, אתה נורא צודק וקבל את התנצלותי. אינני יודעת בדיוק על מה, אבל לא חשוב. הרי מודעתך: "...לא הייתי כותב אלמלא הצלחתי ל' גלות בין עמיתי לאוניברסיטה ברנש שהת' לווה לטויל אופניים לטבחה. רק אז ראיתי מה מפסידים המסתפקים ברכיבה על גבי אופניים בעיר. על ידי כך לובשת בקשת, לסייע בגיבוש חבר משוגעים לאופניים, אופי אלטראיסטי במקצת."

יש לי חשד נורא שהוא בחור חבוב. כתבו אליו לפי הכתובת: רח' רדק 16. ירושלים.

★ ★ ★

נושא עם בדיחות

הן (1127/207) סתם שתי חברות. דווקא גמרו את הצבא, אתם יודעים? לא, באמת שום דבר. סתם מתחייף להן להתכתב עם שני בחורים. בני 25 כאלה, שטינים או בלונדים, חרמנים אוהבים טיולים. ויש להן שגוען כזה. לכתוב מכתבים על כל מיני נושאים מעניינים. וגם בדיחות.

למה לדעתכם התכוננו, כאשר כתבו על הבחורים החיוניים: "אינם רגילים להזניח בנות בעת צרה, כי אם דווקא להקל עליהן?"

★ ★ ★

יין, שודחן וזעם

לא הייתי רוצה להיות בנעליו של זה ש' יהיה לו ענין עם (1127/208). אני יכולה לשמוע את נביחותיה עד לכאן. היא מר' כירה לי את עצמי במקצת.

ובכן, להלמה זו, שהיא כבת 27, אין דעות מחמאות ביותר על הגברים. הצעיר' רים, אומרת היא, הם משעממים וילדותיים. בני גילה — בנאלים ויהירים; בני 35 יות לא דם.

נערת השבוע

כאשר צילם צלם העולם הזה את מלכת המיס יהודית מזרחי, בחגורת הצלה, בתמונה שנערך באנייה א/ק תיאודור הרצל בדרך לצרפת — אמרה פנוטה מקסימה זו, גם אני רוצה."

"יתכן שנדמה לי, אולם קיים דמיון-מה בין יהודית ובין הקטנה, למרות שאין היא קרובתה כלל. ובשביל הסטף שלי, היא יכר' לה בשקט להיות מלכת המיס של שנת 1975."

משהו בשביל גיקי. אני בטוחה שהמענו' יינת בדבר תבין במה דברים אמורים, אם תקרא את ההודעה הדחופה שהעביר אליה נער האוהב אותה מאד:

"גיקי, זכרי שתמיד הדוב יחכה ויישב לו בשקט עד שתבואי את אליו."

★ ★ ★

האם תענה?

תארי לך, שאפילו את לבי כמעט המיס (1127/205)

...עד עתה הצדקתי את גישתך לגבי המודעות על "השבת אבידות". אתם גברים אתם, שאלת מפעם לפעם במידה מסוימת של צדק, ער שקרה לי דבר דומה ואני מתחיל לשאול את עצמי, אם גישתך באמת נכונה. גניח לרגע, שבאמת לא מדברים עם הגוף השני בגלל חוסר-דם. האם באמת צריך לוותר ולא לחפש הזדמנות שנייה? האם החתור איננו חוסר-דם? את, שעוסקת ביחסי אדם, האם את חושבת שאחרי פגיר' שה מקרית לא תיתכן פגישה שנייה, מכוחות? ובכן שמעי כיצד קרה הדבר אצלי. עליתי ב-16.3.59 בתחנת אגד בירושלים לאוטובוס הגוסע לתל אביב. מעניין, תמיד זה קורה באוטובוס.

מבטי נתקל מיד בעיניה של בחורה שחרחרת ששבה ליד החלון. לא הורדנו עינינו אחד מהשניה במשך שניות מספר. לרוץ המול היה המקום שלייה כבר תפוס ואני נאלצתי להתיישב בספסל האחרון. במשך כל הנסיעה לא הרפתה ממני המח' שבה כיצד להתקרב לבחורה זו ולדבר אליה. בתחנת הרטוב נתפנה מקום בספסל שלפניה. מיד קצצתי ממקומי והתיישבתי שם. שוב נצמדו עינינו במבט מלא-הבנה. אך אני יושב וגבי אליה. מצב לא נוח. מה עושים? אחרי רמלה, השעיה הבחורה את ראשה וידה על משענת הכסא שלי. חשבתי, עכשיו אפשר להתחיל. אך מה? הילדה מת' נמנמת. כשהתירוממה, מיד שאלתה באם היא מרגישה בטוב ובאם ישיבתה נוחה. תשובה: כמה מערות נוספות. כל הקהל נועץ עיניים וכבר מגיעים לתל אביב. בתחנה מבט נוסף והיא כבר ממחרת לתפוס אוטובוס שני. אני נשאר תקוע במקומי. מיץ עגבני יות לא דם.

"כל אותו הערב הטרידה אותי המחשבה. האם אראה שוב? בזמן הנסיעה חזרה ל' ירושלים, אני ממשיך לתהות על המקריות שבחיים. האם עלי להשלים עם המצב ולדאך את כמהתי לראותה שוב, או עלי לנסות לפגשה שנית. מה היה עושה במצב זה גבר עם דם? האם היה מותר עליה וממח' שבות לכתיבת מכתב זה, הדרך צרה."

"האם יודמן גליון העולם הזה לדידה? האם תקרא מודעה זו? האם תענה? ... וכי' צד תכיר הבחורה את עצמה? הרי כמה סימנים: היא שחרחרת, לבשה אפורה שחור' רה וחצאית אפורה. היא נפרדה בתחנת האוטובוסים בירושלים מאשה אחת, כנראה קרובתה, אשר שלחה לה נשיקות פרידה באחרי וחפסת מסטיק באמצעות הנהג. ה' נסיעה העתיקה בשעה 5.20 אחר הצהריים. "אומרים בצרפתית: יש לנסות תמיד. זה שאיננו מנסה לעולם אינו מרוחץ... המכ' תב ארוך מאד. ודאי עייפת לקרוא אותו ואת מתחילה לשנוא את תפקידך, אך שמא תלמדי משהו ממנו על יחסי האדם."

למדתי עד כדי כך, שאני חושבת שפעם הבאה משישוהו ישאל אותי אם אני יושבת נוח באוטובוס, אענה לו שכן. כפי שאמר חכם גדול אחד: לעולם אין לדעת, לעולם אין לדעת."

★ ★ ★

אורי ושמא

כשאני חושבת ש(1127/206) תצטרך אולי פעם ללמד את ילדי או ילדיכם, חלחלה תוקפת אותי: —

"אני מרגישה וחשה באינסטינקט שלי ש' תוכלי לעזור לי..."

"ובכן, חג הפסח חלף עבר אך מתקרב ובא חג העצמאות שגם בו אפשר לעלו' ולשמוח ולכייף, ובכלל הקיץ הולך ובא וגם בו מתחייף לכייף. ואני מתחננת רק לכיוף, אלא גם